

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ FRANÇOIS DE NION

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ, 25 ετών.
ΕΚΤΩΡ, 35 ετών.
Ένα μικρό παιδάκι.

(Στην κἀμαρα της Αλικής. Η Αλική κοιτάει. Πιο πέρα κοιμάται στο κρεβάτι του το παιδί της.)

ΑΛΙΚΗ.— Κοιμήσου, κοιμήσου αγάτη μου, κοιμήσου ήσυχα παιδί μου, ή μανούλα σου άργυνάει σμά σου και νυχτερέει. Γιὰ σένα, άγγελουδά μου, πρέπει να ξεράζομαι και τη νύχτα άκόμα, αφού ο πατέρας σου δεν θέλει να σε ξέρη, αφού δεν έχεις παρά μόνο εμένα στον κόσμο. Όπως κι' εγώ δεν έχω, παιδί μου, καμιά άλλη παρηγοριά, καμιά χαρά εκτός από σένα... (Άξαφνα άνοιγει ή πόρτα σ'γά-αγά και μπάνει μέσα ο Έκτωρ. Η Αλική τρομάζει και άνασφώνεται.)

ΑΛΙΚΗ.— Τι θές εδώ; Γιατί ήρθες;
ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη!
ΑΛΙΚΗ.— Σωπα! Θα ξυπνήση το παιδί μου.
ΕΚΤΩΡ.— Το παιδί μας, Άλίζη.
ΑΛΙΚΗ.— Ποιό άργά το θυμήθηκες ότι έχεις παιδί.
ΕΚΤΩΡ.— Άφησε με να το δω.
ΑΛΙΚΗ.— Φύγε! Θα μού το ξυπνήσης.

Άλλοτε το ήχω πη ή ότι ο πατέρας του πέθανε...

ΕΚΤΩΡ.— Κι' εσύ, Άλίζη; Έσύ δεν με θυμάσαι καθόλου;

ΑΛΙΚΗ.— Είνε καιρός τώρα που και για μένα είσαι νεκρός. Ναι, μη με κιντάξες έτσι... Και πές μου γιατί ήρθες; Γιατί θέλεις να με ταραξής πάλι; Δεν φτάνουν όσα ύπερα έξ αιτίας σου; Φύγε, σε παρακαλώ! Φύγε... Δεν θέλω να σε δω το παιδί μου.

ΕΚΤΩΡ.— Μη με διάσχεις, Άλίζη, θα μιλάω σ'αγά. Δεν θα ξυπνήση το παιδί.

ΑΛΙΚΗ.— Τι ζητάς πάλι από μένα; Σου δώκα όλη μου την αγάπη, τα νεύρα μου, το πόν... Και τη στιγμή που είχα ανάγκη από σένα, από την προστασία σου, από την παρηγοριά σου, με εγκατέλειπες τόσο άναδρα, τόσο σκληρά, και παντρεύτηκες... Μ' άφησες μόνη στο δρόμο μ' ένα παιδί. Κι' είναι θαύμα πως κατόρθωσα να ζήσω ως σήμερα, το παιδί μου κι' εγώ...

ΕΚΤΩΡ.— Συχώρεσε με, Άλίζη. Ήπιον, αλήθεια, άναδρος και έπιλόλας.

ΑΛΙΚΗ.— Ποιό άργά μετάνιωσες, φίλε μου. Πήγαινε τώρα... Πήγαινε στο σπίτι σου, στη γυναίκα σου. Έγώ είμαι μία φτωχή μωνιέντα που της είχες κάνει άλλοτε την τιμή να είσαι ο φίλος της γά ένα διάστημα. Πήγαινε τώρα. Η φτωχή αυτή μωνιέντα μπορεί να σ' αγαπήσει, να πιστέψει σε σένα, βέβαιος από Θεό. Μά τι σημασία έχει αυτό γά σένα; Τι αξία έχει ή καρδιά μιας φτωχής κοπέλλας; Έκείνο που σ' ενδιαφέρει ήταν το χρήμα. Κι' αυτό σου το πρόσφερε εκείνη που είχε σήμερον γυναίκα σου. Πήγαινε σ' αυτή. Έγώ δεν αξίζω τίποτα...

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη! Ηρόθα να σου πω ότι είμαι ελεύθερος. Η γυναίκα μου πέθανε ξαφνικά από συγκοπή. Δεν έχω παιδιά μ' αυτή. Κι' είμαι ο γενικός της κληρονόμος...

ΑΛΙΚΗ.— Και τι μ' ενδιαφέρει εμένα αυτό;

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη... Ηρόθα να έπανορθώσω το σφάλμα μου. Θέλω να σε κάνω γυναίκα μου κι' ν' αναγορεύσω το παιδί μας.

ΑΛΙΚΗ.— Όχι, ποτέ, ποτέ... Δεν θα ξεράσω ποτέ άναδρα μου φέρθηκες. Δεν θέλω να φρελάω σ' έσένα τίποτα... Δεν θέλω ένας έλευνος σάν έσένα να γίνη πατέρας του παιδιού μου. Θέλω να εοράζομαι εγώ και να το ζώ.

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη, σε παρακαλώ...

ΑΛΙΚΗ.— Πώς μπορώ πάλι να έχω εμπιστοσύνη σε σένα, που μ' εγκατέλειπες στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής μου;

ΕΚΤΩΡ.— Δεν θα σου φρεθώ ποτέ πάλι σκληρά, Άλίζη. Θα σε κάνω να ξεράσεις όλες τις πίσω που πέρασε ως τώρα...

ΑΛΙΚΗ.— Δεν θα μπορέσω όμως να σε ξαναγατήσω πάλι... Δεν μπορώ πάλι να σ' έχω. Θα σε περιφρονώ πάντα και θα σε μισώ κατά βάθος. Και το παιδί μου θα μεγαλώνει μέσα σε μία φαρμακική ατμόσφαιρα μίσους...

ΕΚΤΩΡ.— Τότε, αφού δεν θέλεις να παντρευτούμε, επιτρέψέ μου ν' αναλάβω και να σπουδάσω το παιδί μας...

ΑΛΙΚΗ.— Όχι! Όχι! Δεν θέλω τίποτα. Έγώ, μόνο εγώ, με τον ιδρώτα μου θα το μεγαλώσω το παιδί μου.

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη... Έτσι όπως σε βλέπω άμείλικτη και περήφρανη μού φαινόσαι φροδιότερη από πριν. Με γοητεύεις, όσο ποτέ άλλοτε... Άλίζη, μην είσαι σκληρή μαζί μου... (Παίει σμά της.)

ΑΛΙΚΗ, (άποικακρυμμένη).— Μαζουρά μου, φύγε μαζουρά μου!

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη, άκουσε με... Άν άλλοτε μ' έτραβήξε ένας πόθος μόνο προς έσένα, τώρα νοιώθω ν' άνιέη μέσα μου ένα άνιέηχο πόθος για την ύμορφιά σου...

ΑΛΙΚΗ.— Φύγε, σε μισώ!

ΕΚΤΩΡ.— Σ' αγατώ!

ΑΛΙΚΗ.— Σε μισώ! Έχω ύποφέρει κάθε άγονία, κάθε έξεντελισμό έξ αιτίας σου. Έχω παλαίψει με την πείνα, με το θάνατο, με την άτιμία... Κι' άκόμα τί ύποφέρω. Πρέπει να δουλέω νύχτα και μέρα για να ζήσω εγώ και το παιδάκι μου. Μά έστω... Είμαι ύκαρυστημένη. Κερδιζώ τίμα το ψωμί το δικό μου και το γάλα του παιδιού μου. Δεν θέλω τίποτα παραπάνω. Φύγε!

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη, έλα μαζί μου, θα σε στολίσω με διαμάντια, θα σε ντύσω με φροκάτια βασιλικά!

ΑΛΙΚΗ.— Αυτά μού τα προσφέρουν κάθε μέρα διάφοροι παληόνθρωποι σάν και σένα, μί τους περιφρονώ!

ΕΚΤΩΡ.— Με παροξήγηες, Άλίζη. Έγώ θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, να σου δώσω τ' όνομά μου.

ΑΛΙΚΗ.— Φύλαξέ το για σένα τόνομά σου. Η δόση το λάδι σε καμιά της τάξεώς σου.

ΕΚΤΩΡ.— Άφησε με τότε να δω το παιδί μας, να το φιλήσω τουλάχιστον...

ΑΛΙΚΗ.— Τι σ' ενδιαφέρει το παιδί της μωνιέντας;

ΕΚΤΩΡ.— Άλίζη, είσαι νέα άκόμα. Θα μποήεις να ζήεις πάντα έτσι!

ΑΛΙΚΗ.— Δεν ξέρω... Ίσως γνωρίσω καμιά μέρα έναν τύπο, φτωχό, εργατικό νέο, που θα μ' αγαπήσει άληθινα και θα θελήση να γίνη άνδρας μου, και πατέρας του παιδιού μου.

Ίσως...

ΕΚΤΩΡ.— Θα μ' αναγκάσεις να κάνω καμιά τρέλλα, Άλίζη... Μη με διάσχεις. Θα με κίμης να σκοτωθώ!

ΑΛΙΚΗ.— Πόσες φορές κι' εγώ δεν θέλησα να σκοτωθώ!

ΕΚΤΩΡ.— Μη μ' άφήσεις να φύγω, χωρίς μένα έλπίδα.

(Το παιδί ξυπνά έξαφνα μέσα στο κρεβάτάκι του, και φωνάζει:— Μαμά, Μαμά!...)

ΑΛΙΚΗ.— Άχ, μού ξυπνήσες το παιδί... Φύγε, φύγε, γιατί θα βάλλω τις φωνές, και θα μαζεύωσιν έδώ όσο καλόντας στα δικλιανά δωμάτια... Φύγε που είλα!

ΕΚΤΩΡ.— Μιά λέξη άκόμα...

ΑΛΙΚΗ.— Καμιά, φύγε!

(Ο Έκτωρ δεν φεύγει. Το παιδάκι άνασφώνεται στο κρεβάτάκι του) — Τι είναι μαμά; Γιατί φωνάζεις;

ΑΛΙΚΗ, (αγκαλιάζοντας το).— Μη φοβάσαι, μαζού μου. Το ΠΑΠΑΚΙ... Ποιός εν' ο κύριος, μαμά; Γιατί με κιντάξαι έτσι; Μαμά, φοβάμαι... Πές του να φύγη.

ΑΛΙΚΗ, (στον Έκτωρ).— Πήγαινε λοιπόν. Θα μού άρρωστήσης το παιδί μου, θα μού το σκοτώσης!

(Ο Έκτωρ φεύγει κλαίοντας με λυγμούς).

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ.— Έφυγε, μαμά!... Ποιός ήταν αυτός; Γιατί με κιντάξαι έτσι; Ήταν κακός άνθρωπος λοιπόν;...

ΑΛΙΚΗ.— Ναι, παιδί μου, έφυγε. Ήταν ένας κακός, πολύ κακός άνθρωπος. Ένας άνθρωπος χωρίς καρδιά, παιδάκι μου. Ένας από αυτούς που δεν έχουν καρδιά και συντριβούν τις καρδιές των άλλων... Μά κοιμήσου ήσυχα τώρα, χρυσό μου...

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ.— Ναι, μαμά, θα κοιμηθώ... Δεν θα ξανάρθη αυτός. Έ, μαμά;

ΑΛΙΚΗ.— Όχι, παιδί μου. Δεν θα ξανάρθη ποτέ... ποτέ... Γιατί ο άνθρωπος αυτός είναι κακός και συντριβεί και ματώνει τις καρδιές!... (Αναλύεται σε δάκρυα).

ΑΛΙΚΗ.— Η μανούλα σου άργυνάει σμά σου και νυχτερέει...